BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

1 MAYIS PROVAKASYONU VE DEVRİMCİ TAVIR

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. :
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
MURAT MATBAASI
Koll. Şrt.

Abone Şartları
yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ
7.5.1977

İÇİNDEKİLER

1 MAYIS PROVAKASYONU!

DEVRİMCİ TAVIR 3

(BAĞIMSIZ TÜRKİYE-KURTULUŞ-EMEĞİN BİRLİĞİ)

TEK ÇINAR YOL 6

Birlik Sorunu ve
Demokratik Devrimin İçeriği IV . . 8

TERİMLER - KAVRAMLAR
Siyasî Gazetenin
İşlevi Üzerine 11

Mobutu'yu Kurtarmaya Gidenler . . 13

1 MAYIS 15

İŞÇİ MEKTUBU 16

KAHROLSUN FAŞİZM!

Çağımız, ulusal kurtuluş savaşları yoluyla bağımsızlığa gerçek demokrasiye ulaşma, sosyalizmi kurma çağıdır. Zafere ulaşan bağımsızlık savaşlarıyla emperyalizmin kolları budanmaktadır. Her geçen gün dünyada yeni mevziler, yeni deneyler kazanılmaktadır.

Bağımsızlık savaşları günümüzde emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı verilir. Ulusal güçler işçi sınıfının önderliğinde bu savaşı veriyorlar, vermeye devam edecekler. Ta ki, ezen, sömüren, çürüyen emperyalizm yok olana kadar.

Tarihin bize yüklediği bir görev var. O da her yerde mücadelesi verilen, sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini zafere ulaştırmak. Bu savaş Partinin öncülüğünde, tüm ulusal güçlerin işçi sınıfı önderliğinde verecekleri savaşla olacaktır. Bu savaş, işçi - köylü temel ittifakında gerçekleşecektir.

Devrimcinin görevi, devrimden yana olmaktır. Devrimci devrim için çalışır, gerekirse ölür. Bütün emekçilerin kurtuluşu, kendi partisinin yönetiminde verilecek olan mücadele sonucu olacaktır. Ben ve arkadaşlarım dilimizin döndüğünce, elimizden geldiğince Mut cezaevinde payımıza düşen mücadeleyi veriyoruz. Bizi hiçbir şey yıldıramaz.

Doğru bulduğumuz bu yolda mücadeleyi sürdüreceğiz.

Kahrolsun Faşizm!

Faşizme Karşı Omuz Omuza!

İşçi - Köylü Elele, Milli Demokratik Devrimde!

Yaşasın Sosyalizm Yolunda Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye!

Mut Cezaevindeki Devrimciler Adına
Erol NANTO

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi devamlı olarak alıyoruz, daha doğrusu alıyorduk. Ve çok yararlı oluyordu. Mümkün olduğu kadar kitlelere dağıtıyorduk. Herkesin faydalanması için elimizden geleni yapıyorduk. Ancak üzülerek belirteyim dört haftadan beri gelmiyor. Sebep nedir? Karşılığını geciktirdiğimiz için mi? Yok sa postada bir aksaklık mı var? Sebep bizim ihmalciliğimiz ise en kısa zamanda bertaraf ederiz. Bu davada en ufak ihmale yer yok.

Tüm arkadaşlara selâm. Kavgamızda kararlıyız.

Honnover'den
Bir Grup

Ben şimdiye kadar yayınlamış olduğunuz yayınları izliyordum. Fakat memleketim olan Sivas'tan ayrıldıktan sonra sizlerle irtibatım kesildi.

Ankara il örgütünün kongresinin başarılı geçtiğini öğrendim. Bundan bir devrimci olarak gurur duydum. Sivas'tan kongreye katılan ve Sivas'ta TEP'in şubesini açmak için mücadele eden arkadaşlardan Süleyman'dan bu bilgileri alabildim.

Adresimi bildiriyorum. İrtibatı kaybetmiyelim.

Yaşasın Proleter Devrimcilerin Dayanışması!

Yaşasın Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye!

Muradiye / Manisa

Sol içindeki iki şaboncu grubun ektikleri düşmanlık tohumları, Amerikan emperyalizminin uşaklarının çabalarıyla, emperyalizmin yararına filiz verdi.

Bu olayı doğru değerlendirip, tüm sonuçlarıyla kitlelere iletmek devrimci görevdir. Bu aynı zamanda şablonculuğun işi nereye kadar vardıracağını göstermiştir.

Ayağı Türkiye toprağına basmayanların, ektikleri düşmanlık tohumlarını sorunun üstüne üstüne giderek temizlemek biz proleter devrimcilerine düşer.

Bu olay bir kez daha göstermiştir ki, devrimin hedefini şaşırtan, karşı - devrimciler yerine "sol" içinde kendilerine düşman seçen akımlar, Amerikan emperyalizminin işine gelen sonuçlar ortaya çıkarmaktadırlar. Egemen sınıfı bayram ettiren sonuçlara neden olmaktadırlar. Her sorumlu devrimci bu olaydan gerekli dersleri çıkarmalı ve faşizme bu fırsatı verenlerden hesap sormalıdır.

Bir Genç

1 Mayıs Provakasyonu: DEVRİMCİ TAVIR

Beşyüz bin kol ve kafa emekçisinin katıldığı 1 Mayıs Mitingi kana bulanarak dağıtıldı. ABD emperyalizminin güdümündeki egemen güçlerin üniformasız vurucu gücü, önceden tutmuş oldukları mevzilerden emekçileri kurşun yağmuruna tuttular. Miting alanı bir anda savaş alanına döndü. Bu silâhlı çatışma değildi. Bu, bir katliamdı. Faşist cellatlar, karşılık görmeksizin panik içinde kaçışan halkın üzerine kurşun yağdırdılar. Sonuç: 34 ölü, yüzlerce yaralı, kan ağlayan insanlar ve Türkiye'de faşist cephenin siciline eklenen şimdiye kadar işlemiş oldukları siyasî cinayetlerin en büyüğü: 1977 - 1 Mayıs katliamı.

Bu katliam kimin, kimlerin eseridir? Son yıllarda birbirini izleyen siyasî cinayetlerin faili hangi çevrelerse onların; Niksar, Şiran ve Erzincan'da faşist saldırıları düzenliyenler kimlerse onların; "bu, Mao'cularla Leninciler arasında bir çatışmadır" diyenler hangi çevrelerin sözcülüğünü ediyorlarsa onların.

Onlar, ABD emperyalizmidir. Emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç sömürücüdür. Onlar Türkiye gibi sömürülen ülkelerde iktisadî, siyasî istikrarsızlık yaratan faşist darbelere, emperyalizmin çıkarlarına uygun iktidarların başa geçmesine elverişli ortam yaratmada usta olan CIA'dır. Onlar bizzat AP'li dışişleri bakanının itiraf ettiği gibi "CIA ile içiçe çalışan", yani CIA'nın Türkiye şubesi olan MİT'dir, kontr - gerilladır. Onlar, gelişen toplumsal muhalefeti ezmek ve yok etmek için, faşist - polis - gerici işbirliğini tezgâhlıyanlardır. Onlar MC'dir.

Bugün Türkiye'de emperyalist tekellerin, işbirlikçi kapitalistlerin ve bunlarla ittifak halinde olan büyük toprak sahiplerinin çıkarlarını savunan, bu çıkarlar gereği yurdumuzu emperyalist dünya içinde sömürülen ülke durumunda tutan bu halk düşmanı cephedir.

Türkiye'nin politik hayatında hiçbir olay bu cephenin varlığı ve etkinliği hesaba katılmadan değerlendirilemez. Ve 1 Mayıs katliamı da sol içinde yer alan bir çatışma değildir, egemen sınıfların en saldırgan, en kana susamış olan bu kesiminin, kendi bayramlarını kutlamak için toplanan yüzbinlerce emekçiye karşı önceden tasarlanmış kanlı tertibidir.

ELVERİŞLİ ORTAMI KİMLER YARATTI?

Olayı başından ele alalım: 1 Mayıs yürüyüş ve mitingini, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da DİSK yönetimi düzenledi. DİSK, işçi sınıfımızın iktisadî, demokratik mücadelesinde, Türk - İş'in temsil ettiği Amerikancı sarı sendikacılık karşısında görece olarak ilerici bir kuruluştur. Yeri Türkiye'nin demokratik güçleri safındadır. İçinde bulunduğumuz koşullarda 1 Mayıs yürüyüş ve mitingini düzenlemek, bu niteliği ile, DİSK'e düşerdi. Ve işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele bilincini bilediği bu bayramın yığınsal biçimde kutlanmasına ön ayak olmak DİSK'e elbette ki onur getirir. Ancak DİSK yönetiminin bu görevi gerçek bir birlik ve dayanışma zihniyeti içinde yerine getirdiği söylenemez. DİSK yönetimi süregelen grupcu ve tasfiyeci tutumunu 1 Mayıs hazırlıkları aşamasında da, yürüyüş ve miting sırasında da sürdürmüştür. Bu konfederasyon kendi çatısı altında barındırdığı "ilerlemeci" şaboncu grup dışında Türkiye solunun en önemli kesimlerini temsil eden örgüt ve akımlara karşı dışlayıcı olmaktadır. Bu tutumları yalnızca Çin şaboncularına karşı değildir. Her türlü doğmacılığa karşı çıkan, bilimsel sosyalizmi bağımsız ve yaratıcı bir tutumla Türkiye gerçeklerine uygulama ve doğru sentezlere varma ve saptadıkları doğru devrimci çizgiyi yürekle izleme çabasında olan proleter devrimcilerine de karşıdırlar.

Proleter devrimci örgüt ve çevreler DİSK yönetimi ile birçok önemli noktalarda görüş birliği halinde olmamakla birlikte, bu yönetimle karşı - devrim cephesine karşı tutum ve eylem birliğini sağlamak amacıyla diyalog kurmak için çaba göstermişlerdir. Bunun karşılığı DİSK yönetiminin tekkeci ve tasfiyeci, dolayısıyla da birlik ve da-

yanışmayı baltalayıcı tutumu oldu. Bu, 1 Mayıs'ın simgesi olduğu işçi sınıfının birlik ve dayanışmasına tam ters düşen bir tutumdur.

İKİ ŞABLONCU ÇİZGİNİN İFLÂSI

Çin şabloncularına karşı tutuma gelince: 1 Mayıs günü Saraçhane'de toplanan ve daha orada iken aynı alanda toplanmış bulunan TEP, KURTULUŞ, EMEĞİN BİRLİĞİ gruplarına ve DİSK'li işçilere karşı 1 Mayıs ruhuna tam ters düşen meydan okurcasına bir tutum içine giren Çin şabloncu grupların kanlı olayda büyük sorumlulukları olduğu kesindir. Bunlar, egemen sınıfların katliam tertibini tutum ve davranışlarıyla kolaylaştırdılar. Beşyüz binlik emekçi topluluğuna faşistlerin yaylım ateşi açabilmeleri için bahaneyi sağladılar. Yöneticileri tam bir gaflet içindeydi. DİSK barikatını yarabileceklerini ve miting meydanında kendi sosyal şoven sloganlarını haykırarak mitingin havasına hakim olabileceklerini, hatta (bazılarının iddiasına göre) kürsüyü bile ele geçirebileceklerini ve bu arada karşı-devrimin üniformasız vurucu gücünün ve polisin hareketsiz kalabileceğini sanıyorlardı. Ne 5 Şubat Ankara TÖB-DER mitingi deneyinden, ne Niksar, Şiran, Erzincan deneylerinden hiç ders almamışlardı.

1 Mayıs arifesinde DİSK yönetiminin Çin şabloncusu gruplara karşı tutumu, bu büyük mitingin sorumluluğunu taşıyan, görevinin bilincinde olan kimselerin soğukkanlı tutumu olmadı. Onların meydan okuyuşlarına aynı yöntem ve önlemlerle cevap verdiler. Yangına körükle gittiler. Egemen güçlerin provokasyonunu hiç hesaba katmadılar. Burada sorumlu ,soğukkanlı tutum, gittikçe gerginleşen havayı, bir ölçüde de olsa yatıştırabilirdi. Hiç kuşku yok ki DİSK yönetiminin bu sorumsuz tutumu, 1 Mayıs arefesinde gerginliğin son haddine varmasında bir etken olmuştur.

DİSK yönetiminin hataları bundan ibaret değildir. Mitingin sorumlusu olarak egemen güçlerin tertip ve saldırılarına karşı en ufak bir önlem almadılar. Yirmi bin görevli yalnızca "Maocu"lara karşı harekete geçirilmek üzere düzene sokulmuştu. Tüm personeli DİSK üyelerinden oluşan ve 1 Mayıs topluluğuna açılan yaylım ateşin esas mevzilerinden birini oluşturan İnterkontinental Otelinde, iki dairesinin MİT tarafından tutulduğu bilinen bu otelde, müşterilere hiç benzemeyen görünüşte kimselerin koridorlarda, damda esrarengiz gidiş gelişleri dikkatlerini çekmedi. Sular İdaresinin damında provokatörlerin mevzilenmesiyle de ilgilenen olmadı. Yani yirmi bin görevlinin emniyeti (!) sağladığı, beşyüz bin kişinin katıldığı bir mitingde faşistler hiç rahatsız edilmeden mevzilenebildiler ve katliam planlarını uygulayabildiler. Bu korkunç bir gaflettir. DİSK yönetimi burada sorumluluk taşır.

Mitingi düzenleyenlerin grupçu ve bölücü tutumu her davranışlarında belli idi. Miting kurallarına uyarak "BAĞIMSIZ TÜRKİYE" flaması altında yürüyen TEP ile KURTULUŞ, EMEĞİN BİRLİĞİ gibi Türkiye solunda önemli bir kesimi temsil eden, ABD emperyalizmine ve faşizme karşı "BAĞIMSIZ TÜRKİYE", "FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA", "YAŞASIN SOSYALİZM" sloganlarıyla, birlik, dayanışma ve mücadele anlayışı, proleter enternasyonalizmi ruhu içinde bu 1 Mayıs yürüyüş ve mitingine katılan biz proleter devrimcilerine karşı dıştalayıcı bir tutum içindeydiler. Bu ve aynı çizgideki sloganlara sahip çıkan DİSK'li işçilere, teknik elemanlara ve hatta ak saçlı tabiplere karşı bile aynı tavrı gösterdiler. Yürüyüşün başladığı Saraçhanebaşı'nda ve Beşiktaş'ta, Taksim'deki yerleşimde de, proleter devrimci örgüt ve gruplar için "Maoculara" karşı tampon görevi uygun görülmüştü. Dahası var, Taksim'deki yerleşim öyle idi ki, kurşunlara ilk hedef olan bu gruplar oldu. Yani onlar polisin önünde de tampon durumundaydılar. Faşistlerin açtığı yaylım ateşine özellikle bu gruplar hedef olmuştur. Bunun bir rastlantı olduğuna inanmak isteriz.

DİSK yönetiminin bölücü tutumu, sınıf düşmanının işini en az "Maocularınki" kadar kolaylaştırmıştır.

Evet, iki şabloncu tutum ve bunların ayrılmaz parçası olan reformizm egemen güçlerin provakasyonlarına böylesine elverişli ortam hazırlamıştır. Ve ayağını Türkiye toprağına basan bağımsız ve yaratıcı proleter devrimci akım Türkiye solunda egemenliğini gerçekleştirene dek devrimci hareketimiz bu cins daha nice provakasyonlara açık kalacaktır.

Burada çok önemli bir noktayı belirtmenin gereği var. Tüm bölücü telkinlere karşın, faşistlerin yaylım ateşi başladığı, miting meydanı karıştığı zaman birçok DİSK'li işçiler devrimci militanlarla omuz omuza faşizme karşı direndiler. Ve devrimci işçiler ateş kusan, insan çiğneyen, panzerler karşısında proletaryaya yaraşır bir davranış gösterdiler. Mikrofondan DİSK yöneticilerinin "Arkadaşlar! Polise taş atmayın, polise yardımcı olun" biçimindeki çağrıları onları etkilemedi. Tüm ters koşullara karşın Türkiye işçi sınıfının önemli bir kesimi bu kanlı 1 Mayıs'ta başarılı sınav vermiştir.

Mitingin arefesinde gergin havanın doruğuna çıkmasıyla ve faşist tertibin en ufak ayrıntısına kadar hazırlanmasıyla, ufacık bir kıvılcım yangını tutuşturmaya yetti. Tarlabaşı yönünden alana girişte (alanın dışında) karşılaşan "Maocu" grupla yollarını kesen DİSK görevlileri arasında önemli bir çatışma olmadığı kesindir. Ancak bu çatışma prokavasyonun bahanesi oldu. Anında Sular İdaresi damından, İnterkontinantal Otelinden, AP İl Başkanlığı binasından, Air FRANCE'dan halkın üzerine yaylım ateşi açıldı. Panzerler ileri sürüldü. Bunlar da halka ateş ettiler, insanları çiğnediler. İstiklâl Caddesi yönünden gelen bir beyaz Renault içine mevzilenen polis, otomatik silahlarla halkı taradı. Toplum polisinin önemli bir kesiminin, hiç değilse sıradan emniyet memurlarının, tertipten haberleri yoktu. Ama onlar da panik içinde halkın üzerine gelişi güzel ateş ettiler. Yaylım ateşin başlıca hedefleri, alana "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganını atarak giren TEP, KURTULUŞ, EMEĞİN BİRLİĞİ, PROLETER korteji ile DEVRİMCİ GENÇLİK ve TÖB-DER grupları oldu. Bu, bir rastlantı değildi. Provakasyonun tertipçileri, bu gruplarda yer alanların Türkiye'de her türlü şablonculuğa karşı olan proleter devrimci militanlar olduklarını biliyorlardı.

PROVOKASYONU AÇIĞA ÇIKARTALIM!

Faşist güçlerin böylesine ustaca hazırladıkları ve etkin biçimde uyguladıkları 1 Mayıs katliamı, herşeye karşın Türkiye'de demokratik güçleri geriletemiyecektir. Gerileyecek olan doğmacı çevreler olacaktır. Bu da devrimci hareketin kaybı değil kazancıdır. İşçi sınıfımız ve tüm demokratik güçler, bu kanlı olaydan gereken dersi çıkarmayı bilecekler ve Türkiye'de devrimci hareketin birliği ve dayanışması doğrultusunda çabalarını yoğunlaştıracaklardır. Taksim Meydanında faşistlerin yaylım ateşi altında, o ana kadar yöneticileri tarafından şartlandırılmış olan DİSK'li işçilerin, bir anda gerçeği görmeleri de kendilerine düşman diye tanıtılan devrimcilerle faşizme karşı omuz omuza durmaları olgusu, Türkiye için mutlu yarınların müjdecisidir.

Çin şabloncularının faşist komploya çanak tuttukları bir gerçektir. Ama, onlar olmasa, 1 Mayıs katliamının, egemen sınıflarca uygulanacağı kesindir. Niksar'da, Şiran'da, Erzincan'da olduğu gibi. 1 Mayıs mitingine saldıracaklarını düşünmemek gaflettir. Tertip gene uygulanacaktı, ama faşist komplocular tertibi maskelemekte daha büyük zorlukla karşılaşacaktı. "Maocuların" yaptığı şey onlara bu maskelemeyi sağlamak olmuştur.

Şu kesinlikle anlaşılmalıdır, Çin çizgisi bağnazları gaflet içindedirler, savundukları siyasi çizgi bilimsel sosyalizme ve Türkiye'nin gerçeklerine ters düşen ve bir büyük devletin dış politikasının çıkarlarını Türkiye devriminin çıkarlarına yeğ sayan doğmacılığın bir ürünüdür. Ama, gene de bunlar emekçi halkın davasını güttükleri (!) inancındadırlar ve böyle inançta olan bir kimse beşyüz bin emekçinin toplandığı bir alanda kalabalığa gelişi güzel ateş açamaz. Nitekim bunu yapmamışlardır. Gözünü kırpmadan emekçi topluluklarını yaylım ateşine tutabilecek olanlar ancak faşistlerdir. Nitekim 1 Mayıs günü bunu yaptılar.

Kanlı 1 Mayıs'la ilgili demeçler, açıklamalar birbirini izliyor. MC sözcüleri, büyük sermayenin büyük trajlı gazeteleri daha önceki faşist saldırılarda olduğu gibi olayın sol fraksiyonlar arasında bir çatışma olduğu yalanını ileri sürüyorlar ve bu kez de katliamın gerçek faillerini gizleme yolunu tutuyorlar. Yürütülen soruşturma da bu amaca yöneliktir. Olaydan saatlerce sonra polis sokaklardan yüzlerce vatandaşı gelişi güzel toplamıştır. Bu sözümona soruşturma olayla ilgileri olmadığı açık olan bu insanların sorguya çekilmesiyle yürütülecektir (!). Bu sözde soruşturma kamuoyunu oyalamak için bir yasak savmadan başka şey değildir. Burada tüm demokratik kuruluş, çevre ve kişilere görev düşüyor: 1 Mayıs katliamı bütün yönleriyle açığa çıkarılmalı ve gerçekler halkımıza duyurulmalıdır. Biz bu ilk açıklama yazısını bu amaçla kaleme aldık. Gerçekler saptandıkça yeni açıklamalarda bulunacağız. Bu, şu anda gelen bir yurtseverlik görevidir. Bu, aynı zamanda, her gerçek demokratın görevidir.

Türkiye solunda yer alan bazı partilerin ve kuruluşların bu görevin bilinciyle hareket etmedikleri ve grupçu bir zihniyetle gerçeklere aykırı demeçler verdikleri ve böylelikle gerçeği gizleme çabasında olan egemen çevrelerin işini kolaylaştırdıkları görülüyor. DİSK Genel Başkanının konu ile ilgili ilk demeci, TİP ve TSİP'in demeçleri bunun birer örneğidir. "Maocular" da bunlardan geri kalmamaktadırlar. Bunlar özetle "Bunu karşı taraf yaptı" diyorlar. "Karşı taraf" yani bir tarafa göre "Maocu komandolar", öteki tarafa göre "Moskovacılar" yani "Sosyal faşistler". Bu

faşist propagandanın paralelinde bir tutumdur ve katliamın gerçek faillerini gizleme yolundaki çabalara destek olmaktır. Burada belirtelim ki, DİSK Genel Başkanı ikinci demecinde bir dönüş yapmış ve işin "bütünüyle CIA ve MİT güdümünde bir tertip" olduğunu söylemiştir. Ama Türkler ile birlikte basın toplantısına katılan DİSK yöneticilerinden Mehmet Ertürk, Taksim Meydanını çevreleyen AP, Sular İdaresi ve İnterkontinental Oteli binalarında mevzilenenlerin "Mao'cular" olduğu yolunda gülünç bir iddia ileri sürmüştür. Bu, faşistlerin bu işte aktif olarak görev aldığı gerçeğini gizlemekten başka şey değildir. Böylesine halkı aldatmayı yalnızca yanılma ya da "Maoculuğa" duyulan düşmanlığın, bağnaz doğmacı tutumun bir belirtisi saymak güçtür. DİSK yönetimi olsun, TİP ve TSİP sözcüleri olsun, aralarında küfürleşmeyi biran için bırakarak CIA'nın ve onun Türkiye şubesinin planladığı ve uygulattığı 1 Mayıs katliamının bütün ayrıntılarıyla açığa çıkarılması için paylarına düşeni yapmalıdırlar. Bunu yapmazlarsa kaybedecek olan kendileridir. Çünkü gerçek ortadadır. Komplo tüm ayrıntılarıyla ergeç ortaya çıkacaktır. Türkiye'nin demokratik güçleri bu kanlı olayın karanlıkta tutulmasına izin vercmezler. Halkımız 1 Mayıs katliamının hesabını mutlaka soracaktır.

TEK ÇIKAR YOL

1 Mayıs katliamı üzerine yorumlar sürüp gidiyor. Daha uzun zaman da sürecektir.

İçinde bulunduğumuz ortamda, olayların gerçek yüzüyle aydınlanacağını ve gerçek sorumlularının komuoyuna açıklanacağını beklemek, saflık olur.

Aklı başında ve iyi niyetli çevrelerin oybirliği halinde belirttikleri gibi kanlı olaylar, egemen çevrelerin CIA ve onun yerli ortaklarının akıl hocalığıyla düzenledikleri ve ajan, provakatörlerin yardımıyla uyguladıkları bir tertip sonucu meydana gelmiştir. Bugün Türkiye'de ortam, bu cinsten komploların uygulanmasına elverişlidir. Ne yazık ki, düşman güçlerin son yıllarda sistemli bir biçimde uyguladıkları bölücülük ve saptırmacılık hesapları Türkiye solunu bugün içinde bulunduğu duruma getirebilmiştir. Sol, sınıf düşmanının oyununa gelmiştir.

Dergimiz ve temsil ettiği akım başından beri saflarda birliğin usanmaz savunucusu olmuştur. Şablonculuğun, Türkiye gerçeklerine sırt çevirmenin, bir takım hazır formüllerle eylemlere girişmenin işçi sınıfı hareketini nasıl çıkmazlara sürüklediğini 1 Mayıs olayları ile bir kez daha çok acı bir biçimde görmüş bulunuyoruz. Birçok insanın ölümü, yaralanması ve bir çoğunun da sorumlusu olmadığı bir olay nedeni ile göz altına alınmasıyla sonuçlanan bu 1 Mayıs, elbette ki işbirlikçi egemen güçlerin bir provokasyonudur ama, Türkiye solu içinde bu provokasyona çanak tutanlar da olmuştur.

25 Nisan tarihli 19. sayımızda şöyle diyorduk: "Pekin çizgisini izleyen grupların da 1 Mayıs için hazırlıkları var. Bunlar eğer bir başka yerde yürüyüş ve miting düzenliyerek 1 Mayısı kutlayacaklarsa buna bir diyeceğimiz yok, ancak solun bir çok kesimlerinde olduğu gibi, bu çevrelere de sızabilen kışkırtıcı ajanların faal olduğu bilinmelidir. Ortam böylelerin safları bölmede ve hedef şaşırtmada tertipler yapmasına elverişlidir. Ankara'daki 5 Şubat mitingi örneği gözümüzün önündedir. Cemal Gürsel meydanında ve Tandoğan'da solun sola silah çekmesinden ve sonunda toplum polisinin bayram edercesine gelişi güzel her gruptan solcuyu coplamasından kazançlı çıkan herhangi bir sol grup yoktur. Şubatta kazançlı çıkan faşist cephe olmuştur. Bir çok iyi niyetli sempatizan miting meydanından (Allah kahretsin böyle solculuğu) diyerek ayrılmıştır. 1 Mayıs günü bir ikinci 5 Şubat'ın tekrarlanmasına izin verilemez. DİSK yönetiminin izlediği çizgiyi beğenelim ya da eleştirelim, miting meydanına gelecek olanlar sınıf düşmanının işçi sınıfının çifte sömürüsünden pay alan çoğu ABD uyruklu emperyalist tekeller ve onların işbirlikçisi büyük sermaye olduğu ve MC'nin bu asalak güçlerin politika alanında baş temsilciliğini ettiği bilinci ile hareket etmek görevindedir. Emperyalizme karşı ve faşizme karşı omuz omuza durmak zorundayız. Buna ters düşen her türlü tutum ve davranış kışkırtıcı ajan işidir."

Ne yazık ki uyarımız etkili olmadı. Düşmanlıklar sürdürüldü. Sol çevrelerde (kendi söyleyip kendi dinlemek) bir ilke haline gelmiş bulunuyor. Pekinci gruplarla DİSK'li işçilerin çatışması provokasyonun bahanesi olmuştur. Olay pek çok yerde birden daha ne olup bittiğini anlamaya olanak vermeyen kısa bir zaman süresi içinde Taksim alanını savaş alanına çevirebilecek genişlikte bir tertibin eseridir. Bütün açıklamalar bunu doğrular yöndedir. Böyle bir grup çatışması olmasaydı, olay çıkmayacaktı diye kestirip atmak ta olanaksızdır. Hatta tam tersi, mutlaka bir vesile yaratılacaktı. Niksar, Şiran, Erzincan olaylarını bir bahane bulup yükleyecekti faşist cephe.

Ancak 1 Mayısı kutlamak için bir araya toplanan, çoğunluğunu emekçilerin oluşturduğu beşyüzbini aşkın bir kitleye saldırmak elbette ki kolay iş değildir. Üstelik bahane olmasaydı, provokasyonu düzenliyenler tertibi maskelemede bir hayli zorluk çekeceklerdi.

Evet, komploculara fırsat verilmiştir. Onlara solun bu sağlıksız noktasından, tüm güçleri ile saldırma olanağı vermiştir.

Bizi iki sayı önce yukarıya aktardığımız satırları yazmaya zorlayan ortam, 1 Mayısın çok öncesindenberi, kasıtlı olarak hazırlanıyordu. CIA ve yerli ortakları 5 Şubatta kendileri açısından yeterince değerlendiremedikleri bu sakatlığı bu kez acımasızca kullanmaya kararlıydılar. Bütün ip uçları bütün belirtiler bunu açıkca ortaya koyuyor. İşte Türkiye solu içinde iki doğmacı akımın kanlı bıçaklı düşmanlığı ve egemen çevrelerin de sistemli çalışması ile yaratılan ortam saldırganların tertiplerini fütürsuzca uygulamalarına olanak sağlamıştır.

Tertipçilerden her şeyi bekliyebiliriz. Uyanık olmak, bilinçli olmak ve bir devrimci olarak, tüm işçi sınıfı hareketini solun kamuoyundaki saygınlığının tüm sorumluluğunu içimizde taşımak bize düşer. İşçi sınıfının davasını savunduğunu iddia edenler görüşlerine, stratejilerine katılsın katılmasınlar, işçi sınıfı bayramını kutlayanların yanında olmalıydılar, ortak düşmana, emperyalizmin emrindeki faşizme karşı omuz omuza saf tutmalıydılar.

Devrimcilik büyük sorumluluk işidir. Hiç kimsenin, yığınların böylesine sımsıkı bir araya toplandığı bir alanda ufak bir ağız dalaşının, ufak bir slogan yarışmasının bile korkunç facialara yol açabileceğini düşünememesi, bunun bilincinde olmaması ve böyle bir olasılığı gücü yettiğince önlemeye çalışmaması bağışlanamaz. Biz bu yolda etkili olmaya, ayrıca miting sırasında elinden gelen uyarıyı yapmaya çalıştık. Ne yazık ki, tertipleri boşa çıkaracak yeterli uyanıklık gene de sağlanamadı.

1 Mayıs katliamından gereken dersi çıkarmak zorundadır Türkiye solu. Besbelli ki iki şabloncu görüşün, solun önemli kesimlerini etkileyebilmesi durumu ve bu iki görüş arasında sürüdürülen kan davası emperyalizme ve işbirlikçilerine paha biçilmez olanaklar, devrimci hareketi baltalamak için provakasyonlar düzenleme olanakları sağlamaktadır. O halde Türkiye solu için çıkmazdan kurtuluş ancak iki şabloncu görüşü de etkisiz kılmakla mümkündür. Ayağı Türkiye toprağına basan bağımsız ve yaratıcı bir tutumla sosyalizmin bilimini Türkiye gerçeklerine uygulayan ve doğru devrimci çizgiyi bu tutumla saptayan ve onu izleyen proleter devrimci akımın Türkiye solunda egemen kılınmasıdır tek çıkar yol. Tüm mücadele buna yönelik olmalıdır.

Burada DİSK yönetiminin 1 Mayıs katliamından sonraki tutum ve davranışına değinmeden geçmeyelim. Basın toplantısında DİSK adına konuşan bir Mehmet Ertürk, Taksim meydanında İTT'nin ortağı bulunduğu İnterkontinantal binasının üst katlarında silâhlı olarak mevzilenenlerin "Maocular" olduğunu söylemiştir. Gene bu DİSK sözcüsüne göre, Adalet Partisi İl Merkezi binasından halkı yaylım ateşine tutanlar Air Fran-

Egemen sınıflar beşyüzbin kişilik bir emekçi topluluğuna silâhlı saldırıya geçmekle, kan dökmekle, cana kıymakla, tarihin ölüme mahkûm ettiği sınıfların son çare olarak başvurdukları kanlı terör yöntemlerinden medet ummuştur. Ama faşist terör onları tarihin hükmünden kurtarmıyacaktır. Ve Türkiye işçi sınıfı, kendisi için sınıf olma bilinciyle hiçbir faşist komplocunun baltalamaya cüret edemiyeceği, kendi öz gücü ile sağlanmış bir disiplin ve güvenlik ortamında, tüm emekçilerle birlikte, nice 1 Mayıs'ları türküleriyle, marşlarıyla, devrimci sloganlarıyla kutlayacakdır.

Cellatların döktükleri kan kendilerini boğacak!

Emperyalizme karşı, faşizme karşı omuz omuza!

Bağımsız ve Demokratik Türkiye için ileri!

Fabrikalar, tarlalar, siyasî iktidar herşey emeğin olacak!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın Sosyalizm!

«BAĞIMSIZ TÜRKİYE»

«KURTULUŞ»

«EMEĞİN BİRLİĞİ»

ce'dan dışarı çıkarak halka ateş edenler hep "Maocular"mış. Bu ortamda tertipte faşizmin üniformasız vurucu gücünün rolü ortada iken böyle gülünç demeçler vermek halkla alay etmektir. Faşist cephenin katliamın gerçek faillerini gizleme çabalarına destek olmaktır. Bu demeç ve buna paralel tutum ve davranışlar DİSK yönetimine şeref getirmez. Ve DİSK tabanındaki işçiler, bu 1 Mayıs kanlı olayının da bilediği sınıf bilinciyle artık kendi adlarına sınıf düşmanıyla işbirliği niteliğindeki tutum ve davranışlar karşısında gereken tavrı almayı bileceklerdir.

Pekincilere gelince, onlar DİSK yönetimi 1 Mayısa "ambargo koyamaz" diyorlar. Gene onlar DİSK yöneticilerini "Sosyal emperyalizmin uşağı, sosyal faşistler" olduklarını iddia ediyorlar. Eğer DİSK gerçekten bir faşist yönetim altında ise, o zaman faşistlerin düzenlediği bir mitingde senin işin ne? "Orada işçiler, emekçiler var, onları uyarmaya gidiyoruz" anlamında şeyler söylüyorlar. Adalet Partisi mitinglerinde de, MSP mitinglerinde de işçiler, emekçiler var. Onları uyarmak için git, o mitinglere de katıl. Faşistin düzenlediği mitinge devrimci ancak dağıtmak için katılır. Pekinci gruplar açıkca provakasyona çanak tutmuşlardır. Faşist tertipcilerin işini kolaylaştırmışlar, onlara bahane sağlamışlardır. Saraçhane Meydanında TEP'li arkadaşların, KURTULUŞ grubundan arkadaşların uyarıları bir kulaklarından girmiş ötekinden çıkmıştır. Kendilerine en ufak bir olayın bir ikinci 5 Şubat TÖB - DER Mitingi olayına fırsat vereceği söylendi. "Peki biz 1 Mayıs yapmıyalım mı?" dediler. "Yapın, İstanbul'da meydan çok, isterseniz hemen burada hep birlikte 1 Mayısı kutlayalım. Biz de katılırız" dedik. "Düşünelim" dediler. Ama gene bildiklerini okudular. Biz Saraçhanebaşında toplanan Pekinci gruplarla hemen tüm konularda görüş ayrılığı içindeyiz. Çizgilerinin bilime ve gerçeklere kesinlikle ters düştüğü görüşündeyiz. Bununla birlikte sınıf düşmanının ekmeğine yağ sürecek olan bir provakasyona meydan vermemek için onlarla birlikte Saraçhane Meydanında 1 Mayıs mitingini yapmaya hazırdık. İzinsiz miting yapıldığı için yetkililer müdahale etseydi, onlara karşı direnirdik. Ve böyle bir durum Saraçhane mitingine, Taksim mitinginden bile daha büyük önem kazandırırdı.

Evet, tek çıkar yol her türlü doğmacılığı Türkiye solunda etkisiz duruma getirmektir.

Birlik Sorunu ve Demokratik Devrimin İçeriği: — IV —

Bu son bölümde, «Emeğin Birliği»nin aynı yazıda bize yönelttiği haksız ve gereksiz bir suçlamanın üzerinde duracağız.

Suçlama şudur: Biz önümüzdeki devrimin «bir burjuva demokratik devrim (yani, millî burjuvazinin de yer aldığı bir devrim)» olarak nitelendirerek «oportünizmin batağına batmakta» imişiz. «İşçi sınıfının demokratik devrim mücadelesini bu «millî» burjuva sınıfı ile ittifak içinde yürüteceğini» savunuyormuşuz!

Doğrusu, böyle bir suçlamaya akıl erdirebilmek, bir anlam verebilmek olanaksız. Ne gereği ve ne de yararı var böyle zoraki suçlama konuları yaratmanın.

Bırakın oportünist olmayı, (bu terim bu denli kolay ağıza alınmamalı aslında) biz, bize atfedilen tezi ileri sürecek kadar bilisiz (cahil) olamayız. Biz, 20. yüzyıl başlarından bu yana devrimlerin temel ittifakının, işçi köylü ittifakı olduğunu biliriz; bu temel ittifaka dayalı olarak köy ve kent küçük burjuvazisinin ittifakının sağlanması gerektiğini biliriz.

Biz yine, burjuvazinin ilerici niteliğini çoktan yitirdiğini biliriz. Emperyalizmin bağımlılaştırdığı ülkede egemen burjuvazinin gayri-millî, işbirlikçi, gerici niteliğini çok iyi biliriz.

Ve biz herkesin bilmesi gereken, çünkü ustaların her fırsatta yineleyip durdukları bir kuralı da çok iyi biliriz. O kural da şudur : ittifaklar sorunu devrimin hayati sorunudur; devrim cephesine çekebileceğin tek bir unsurun bile önemi büyüktür; cepheye çekemesen bile nörtleştirmeye çalışılmalıdır; bu nörtleştirme geçici olsa bile. Çünkü bütün bunların gerektiği gibi sağlanması demek, hedef aldığın egemen güçlerin yani karşı-devrim cephesinin olabildiği kadar tecridi demektir.

Şimdi gelelim millî burjuvazi konusuna. Biz her zaman şunu söyledik: ülkede sözü edilebilecek ekonomik ve siyasal bir güce sahip millî burjuvazi sınıfı yoktur. Böyle olunca, devrimde önemli bir rol oynayacak, devrimin kaderini etkileyecek bir millî burjuva sınıfı ile ittifaktan da söz edilemez. Dolayısı ile «Emeğin Birliği» bize yakıştırmaya kalktığı «millî ya da ulusal demokratik devrim adı altında «millî demokrasinin» yani burjuvazinin «iyi» (millî demek istiyor B.T.) kesiminin de dahil olacağı bir iktidarın kurulması» iddiası söz konusu olamaz.

Peki ama millî burjuva sayabileceğimiz hiç mi burjuva unsur yok, Türkiye'de? Bu soruyu yanıtlayabilmek için ilkin, millî burjuva derken neyi kastediyoruz, onu belirtmek gerekir.

Bir kere bir miktar üretim aracına sahip olmakla ve yanında bir kaç işçi çalıştırmakla birlikte kendisi de emeği ile üretime katılanları bir kenara ayırıyoruz; bunlar küçük burjuvadırlar.

Öyle ise, şu ya da bu oranda üretim aracına sahip olup, şu ya da bu kadar işçi çalıştıran ve emeği ile üretime katılmayanlar içinde aramak zorundayız, kastettiklerimizi; bunlar burjuvalardır. Ülkemizdeki bu burjuvazinin tümünün bir sınıf olarak egemen olduğu söylenebilir mi?

Genellikle şöyle deriz; emperyalizme bağımlı ve onun işbirlikçisi egemen burjuvazi. Peki bunların dışında hiç burjuva yok mu Türkiye'de? Emperyalizm ile doğrudan doğruya işbirliği halinde olmayan, emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi ile sürtüşen burjuvalar yok mu? Var. Örneği Bursa'dan verelim; Bursa'da onlarca, 5-8-10-15 dokuma tezgahına sahip 8-10-15-20 işçi çalıştıran ve kendi emeği ile üretime katılmayan burjuvalar vardır. Bunların ne ülke ekonomisinde ne de siyasasında uzun boylu etkinlikleri yoktur. İşbirlikçi iktidarların ekonomik uygulamalarından sürekli olarak şikayetçidirler. İşlemek için gerekli ara malları satın alırken, büyük işbirlikçi şirketler tarafından her zaman kazıklanırlar ve işledikleri malları istedikleri fiattan satamazlar; büyük şirketler her zaman bu mallar ucuza kapatır. Yeterli kredi bulamazlar, işlerini büyütüp, geliştiremezler. Yani kapitalistin bismillahı olan daha fazla sömürü daha fazla kâr olanağı bulamazlar. Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi yolları tıkamıştır. Çoğu bir süre sonra iflas eder. Bazıları mütevazi bir kazançla yetinir. İflas edenlerin yerini yeni girişimciler alır. Onlarında çok azı varlığını sürdürebilir... Ve bu iş böyle sürüp gider. Yani bu çeşitten burjuvalar hep ve hâlâ vardır, Türkiye ekonomisinde. Ve bunlar, niyetleri ne olursa olsun, yani gelişip, emperyalizmle işbirliği yapan büyük burjuvalar haline gelmek de olsa niyetleri, emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi ile çelişki halindedirler. Ekonomideki bu durumlarından dolayı, diğer emekçi sınıflarla değil, işbirlikçi burjuvalarla kıyaslarsak ulusal değerlere sahip çıkmada belirli bir namuslulukları vardır; milliyetçiliklerinin içten bir yanı vardır. Bunlardır bizim millî burjuva diye adlandırdığımız unsurlar.

Bizim bunlardan devrimcilik beklediğimiz falan yoktur. Ama karşı devrim cephesinde aktif olarak yer alacaklarına, hiç değilse, bir kısmı yukarıda işaret ettiğimiz çelişkilerinden yararlanılarak nöterleştirilebilinmelidir. Bu karşı devrim cephesi için kayıp, dolayısı ile devrim cephesi ile kazançtır.

Bu devrimin kaderini tayin eden bir şey değildir, elbette. İşçi sınıfı ile millî burjuvazi diye bir sınıfın ittifakı diye de formüle edilemez. Emeğin Birliği bunu bizim adımıza yapmaya kalkmış!

Bir kez daha yineliyelim ki, ekonomik alanda olsun siyasal alanda olsun bu unsurlar etkin bir güç oluşturmazlar. Fakat «Emeğin Birliğinin» söylediği gibi de yok değildirler.

Şöyle deniyor

«Herşeyden, önce, Türkiye'de uluslararası finans-kapitalin güdümünde kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğunu kabul edip, daha sonra da bir burjuva sınıfını (millî burjuvazîi demokratik devrimde işçi sınıfının müttefiki olarak göstermek, Marksist ekonomi-politiğe tamamen ters, temelsiz bir savdır. Çünkü, emperyalist yeni-sömürgecilik politikasının hakimiyeti altında olan ve kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu bir ülkede, emperyalizminden ve işbirlikçi tekelci sermayeden bağımsız, «millî» (yani, anti-emperyalist) bir sermaye sınıfının (...) varlığını koruyabileceğinden ve emperyalizme karşı olduğu halde, o cılız sermayesi ile uluslararası mali sermayenin rekabeti ve her türlü baskısı karşısında kendisini yok olmaktan ve teslimiyetten kurtarabileceğinden bahsetmek, ya emperyalizm konusundaki kara cahillikten, ya da emperyalizmi iyi göstermek gibi bir sosyal-şarlatanlıktan ileri gelir. Böylesi bir tez, emperyalizmin genel karekterine aykırıdır. Emperyalizm, girmiş olduğu her ülkede, bütün rekabete son verir ve kendi tekelci karekterini hakim kılar; kapitalist üretim ilişkilerinin gelişimiyle birlikte o ülke pazarlarında hareket

eden bütün sermayeyi kendine bağımlı kılar. Sermaye ihracı temeline dayanan yeni-sömürgecilik politikasıyla, emperyalizm, kendisine karşı mücadele eden bir sermayeyi «millî burjuvaziyi değil yaşatmak, onun doğmasına bile müsade etmez, doğar doğmaz ya yok eder, ya da kendi kontrolü altına alır?»

İttifak konusundaki görüşümüzün, yukarıda belirtiğimiz biçim olduğunu söylediğimize göre artık «bir burjuva sınıfını demokratik devrimde işçi sınıfının müttefiki» saydığımız iddiasın bir yana bırakalım. Ve satırların özüne ilişkin bir kaç söz edelim.

«Emeğin Birliği»nin, bizi «emperyalizmi iyi göstermek istiyen bir sosyal şarlatan» olarak göreceğine inanmadığımız için biz, buradaki ağır suçlamalardan bir an için ve yanlızca bu konuda «kara cahilliği» üslenelim. Fakat bakalım gerçekten öyle mi? Satırlar arasında, emperyalizmden ve işbirlikçi tekelci sermayeden bağımsız düşünülmeyecek, onlara teslim olmaktan başka çaresi olmayan onların kontrolüne girmiş bir burjuva tabakası olgusu var; ki bu doğru bir görüştür. Ama bir de «yok olma» «doğmasına müsade edilmeme» ya da «doğar doğmaz yok edilme» olayı var. Bu iki durumun satırlar içinde yanyana konmasının bir çelişki olduğunu söyliyebiliriz ve bu doğru bir saptama olur. Yani hem var olacaksın ama onların kontrolüne girmiş olacaksın, onlara bağımlı olacaksın, ve hem de doğar doğmaz yokedilmiş olacaksın.

Fakat bir başka anlayışla hareket edersek, yani emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin kontrolüne girme onlara bağımlı duruma gelmeyi, yok olup gitme (doğmasına müsade edilmemeyi bir yana atalım) sayarsak, o zaman da çelişkiden kurtulmuş sayılmayız. Çünkü onlara bağımlıda olsa teslim olmuş ya da kontrolüne girmiş de olsa, yani bu koşullar içinde bulunan bir burjuva kesiminin, var olduğunu satırlar bizatihi içeriyor. Çünkü bağımlı halde olan varlığını sürdüren bir şeydir; ancak yaşayan bir şey kontrol altında tutulur. Olmayan yaşamayan bir şeyi kontrol altında tutmak gibi bir şey düşünülemez.

Öte yandan bu bağımlı olma, teslim olma kontrol altına alma işi, bu kesimin geliştirilip egemen büyük burjuvazi haline getirilmesi ve bu biçimde «yok edilmesi» ise, o zaman da emperyalizme ve egemen burjuvaziye bağımlı olmadan ya da kontrolleri altına girmeden ya da doğar doğmaz yok edilmeden söz edilemez.

Satırlar içinden tüm bu çelişki yaratan ifadeleri bir yana atarsak, geriye, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin dışında, yani egemen bir güç olmayan, tam tersi onlara bağımlı, kontrolleri altında bir burjuva tabakanın var olduğu kalır ki, bu bir gerçektir.

Burada bağımlı olma durumu üzerine bir not düşelim. Çünkü işbirlikçi burjuvazide emperyalizme bağımlı bir sınıftır, ama kendi iradesiyle bağımlı bir sınıf. Bir de tartıştığımız burjuva tabakanın emperyalizme ve bu egemen burjuvaziye bağımlı olma durumu var. Bu iki bağımlılkı hali birbirine taban tabana zıttır. Birincisinde, çıkarların gelişip büyümen, daha fazla artık değer, daha fazla kâr etmen, bu bağımlılıkta yatıyor. İkinci bağımlılık durumunda ise, çıkarların, gelişip büyümen daha fazla artık değer, daha fazla kar etmen engelleniyor. Ve çelişki de zaten bundan doğuyor. Egemen güçler arası bir çelişki değildir bu, egemen güçlerden işbirlikçi burjuvazi içinde, bir çelişki de değildir. Bu senin de baş hedef aldığın emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi ile onların dışında bir burjuva tabaka arasında çelişkidir.

Bizim millî burjuva olarak nitelediğimiz unsurlar bunlardır. Bunların anti-emperyalistliği elbetteki işçi sınıfının, yoksul köylülüğün anti-emperyalistliği ile asla kıyaslanamaz. Ancak emperyalizmle doğrudan işbirliğinde olan bunlar olmadığı için vatanı satan, yağmalattıran bunlar olmadığı için gayri millî saymıyoruz. Bunlarla işbirlikçi egemen burjuvaziyi aynı kefede değerlendirmiyoruz. Hikaye budur.

«Emeğin Birliği» ne gelince, yukarıdakl lafları etmesine karşın dolaylı da olsa bir başka yerde aynı şeyi söylüyor.

Dediği şu: Halk iktidar «...Orta sermaye sahiplerinin bilirli bir kesimini (özellikle orta köylülüğü) ise, bir anda ortadan kaldırarak yok etmeyecektir: bunları iktidardan uzak tutarak dıştalıyarak ve sosyalizme doğru yürüyüşün süreci içinde alacağı iktisadî ve sosyal tedbirlerle bu orta tabakaları tamamen eritmeye çalışacaktır.» Evet öyle olacaktır.

Öyle olacaktır ama kentlerdeki bu «orta sermaye sahipleri» kimler? Bunlar kent küçük burjuvazisinin dışında, emeği ile üretime katılmayan burjuvalar değil mi? Besbelliki burjuvalar. Peki bunlar gayri-millî unsurlar mı? İşbirlikçi burjuvazi içinde değerlendirilmediğine göre? Bizim «millî burjuvazi» derken kastettiğimiz tabakadan başka bir şey değil «Emeğin Birliğinin» kastedtiği?

Şurası belli ki, bu arkadaşlar da, devrim süreci içinde, işbirlikçi burjuvaziden ayırdıkları bu burjuva tabakaya karşı işbirlikçi burjuvaziye gösterdikleri tutumdan farklı bir tutum göstereceklerdir. Onları karşı devrim cephesine itmeyen hiç değilse nötrleştirme çabasını bizatihi içinde taşımaktadır.

Bu görüş ve tutumlarından dolayı, biz nasıl «Emeğin Birliğini» suçlamıyorsak, tersine «evet doğrudur» diyorsak, onların da bizi suçlamaları yersizdir. Biz işçi sınıfı ile millî burjuvazi ittifakına dayalı bir demoktik devrim önermiyoruz. Bizim ittifaklar politikamız bellidir ve yukarıda bir kez daha işaret ettik.

«Burjuva demokratik devrim» terimine gelince : Bu terim esas olarak batıda burjuvazinin önderliğinde gerçekleşen devrimleri anlatır. Bu nedenle biz, proleteryanın önderliğinde sosyalizme geçebilmek için gerçekleştirilen demokratik devrimlerin başına ilke olarak «burjuva» sözcüğünü koymayız. Ama proleteryanın zorunlu olarak yerine getirdiği iş, yerli egemen burjuvazinin gerici ve gayri-millî niteliği gereği yarım bıraktığı ya da tamamlamadığı demokratik devrimci, kapitalist sanayileşme için değil sosyalizme geçmek için tamamlamaktır.

Emperyalizm çağında, bağımlı ve sömürülen ülkeler proleteryası için, artık, tek başına bir demokratik devrim söz konusu değildir. Bunu, emperyalizme (açık ya da gizli) bağımlı olma durumu yaratmıştır. Bu gün artık, bu ülkeler proleteryalarının omuzlarında, sosyalizme geçebilmek için aynı zamanda millî bağımsızlığı sağlama görevi de vardır. Bu nedenle bilimsel sosyalizmin literatürüne Millî Demokratik Devrim terimi girmiştir.

Anti-emperyalist olduğu için MİLLÎ ve feodal ilişkileri temizliyecek olduğu için yani anti-feodal olduğu için DEMOKRATİK. Esas niteliği bu olan ve proleteryanın önderliğinde gerçekleşecek olan devrim, hedef aldığı gerici ve sömürgn üçlü ittifak içindeki işbirlikçi burjuvazinin egemenliğine de son verecektir. Emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin ellerindeki üretim araçlarını, bankacılık, sigortacılık ve ticaret alanlarını toplumlaştıracaktır. Fakat bu henüz sosyalizmin kurulması demek olmayacaktır. Sosyalizm dev üretim birimleri üzerinde yükselir. Sosyalist sanayileşme uzun süreli ve zahmetli çabaların ürünü olacaktır. Dolayısı ile millî demokratik devrimin aynı zamanda gerçekleştireceği toplumsallaştırma, sosyalizme bir ilk adımdır. Bu gerçek, proleteryanın önderliğindeki milli demokratik devrimle sosyalizmin bir zincirinin iki halkası gibi birbirine bağlı olduğunu birinden diğerine kesintisiz geçişi gösterir. Bunlar, kanımızca üzerinde birleşilmiyecek şeyler değildir.

Biz önümüzdeki devrimin niteliği ve içeriği konusununun tartışılmasının, hepimizin sorunu olan hareketin birliğini sağlamak bakımından önemli bir aşamanın geçilmesinde yardımcı olacağı inancıyla yazıya girdik ve bu inançla bitiriyoruz.

TERİMLER - KAVRAMLAR

Siyasi Gazetenin İşlevi Üzerine

Bir proletarya partisinin görüşlerinin sözcüsü niteliğindeki bir siyasi gazete herhangi bir haber ya da yorum gazetesi gibi ele alınamaz. Böyle bir gazetenin geniş kapsamlı işlevleri vardır. Onun okuyucusu olmak ciddi bir iş, sorumluluklar yükleyen devrimci bir görevdir. Bu görevin gereklerini daha iyi anlayabilmek için böyle bir siyasî organın özelliklerine daha yakından bakmak yerinde olur.

Türkiye'de Türkiye işçi sınıfının tek sosyalist partisini yaratma görevi ile karşı karşıya bulunduğumuzu ve tek iddiamızın böyle bir partiyi yaratma yolunda çalışmak olduğunu her fırsatta belirtiyoruz. Ama bugün için, gerek devrimci örgütler arasında, gerekse devrimci örgütlerle halk kitleleri arasında, tek parti halinde örgütlenmeye götürecek birliğin zorunlu koşulu olan bağın varlığından söz edilemez. Leninist örgütlenme anlayışı, bu tek sosyalist örgütün yaratılması, geliştirilmesi, yaygınlaştırılması ve ve güçlendirilmesi yolunda tüm ülke çapında bir siyasî gazetenin mutlaka zorunlu olduğunu öğretiyor bize. Savunduğumuz ve doğruluğuna inandığımız bir siyasî çizgiyi, tüm ülke sathına yaymak, devrimci hareketin içinde bulunduğu ideolojik, teorik, stratejik keşmekeşi gidermeye çalışmak, çevreler arası seviyeli bir diyalogu sürdürmek, ilkelere bağlı, seviyeli ve çok yönlü propaganda ve ajitasyonu yürütmek gibi görev-

ler, ancak böyle yurt sathına yayılmış bir gazete ile yerine getirilebilir. Bir gazetenin sık aralarla ve düzenli bir biçimde basılması **ve de dağıtılması,** başlı başına, bir hareketin militan eylemini ne ölçüde başardığının ölçütüdür.

Siyasî gazete, hareketin görüşlerinin ve fikirlerinin yayıcısıdır. Siyasî gazete ülke çapında bilinçlenmeyi ve siyasî eğilimi sağlayacaktır. Yurt ve dünya olaylarına, sıcağı sıcağına ve doğru bir yorum getirecek, bu bakımdan yığınlara öncülük edecek, bilimsel sosyalizm ilkelerinin ülke koşullarına yaratıcı bir ruhla uygulanışının sonucu olan bir sentezi kitlelere aktararak ortak bilincin yaratılmasına çalışacaktır.

Siyasî gazete, ülke çapında siyasî müttefiklerin kazanılmasını ve işçi sınıfını müttefiklerinin işçi sınıfının davası ve öncülüğü bilincine yükseltilmesini sağlayacaktır.

Lenin'in deyişiyle siyasî gazete, yalnız eğitimci değil, kolektif bir propagandacı ve kolektif bir ajitasyoncudur. Ama yalnız bunlarla da kalmaz, aynı zamanda ve çok önemli olarak kolektif bir örgütleyicidir. «Bu bakımdan, gazete, inşa halindeki bir binanın çevresine kurulan bir iskeleye benzetilebilir; bu iskele, yapının sınırlarını belirler, inşaat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri dağıtmalarını ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçları görmelerini sağlar. Gazetenin yardımı ve aracılığıyla, sadece yerel eylemlere değil, aynı zamanda düzenli genel çalışmaya da girişecek kalıcı bir örgüt, doğal olarak biçimlenecek ve üyelerini siyasî olayları dikkatle izleyebilecek şekilde yetiştirecek, bu olayların halkın çeşitli tabakaları üzerindeki etkisini ve önemini değerlendirecek ve devrimci partinin bu olayları etkileyebilmesi için etkili yolları geliştirecektir. Sadece gazetenin düzenli olarak çoğaltılması ve dağıtımının sürekli olarak geliştirilmesi gibi teknik bir görev bile, birleşik partinin yerel temsilciler ağını gerektirecektir; bu temsilciler birbirleriyle sürekli bir bağ kuracaktır, olayların genel durumundan haberdar olacaklar, bütün ülke çapındaki çalışmada kendilerine düşen ayrıntılı görevleri yerine getirmeye alışacaklar ve çeşitli devrimci eylemlerin örgütlenmesinde kendi güçlerini sınayacaklardır. Partinin yerel organlarıyla en yakın temas içinde başarılı bir şekilde çalışabilecek olan bu temsilciler ağı, tam gereğini duyduğumuz türden bir örgütün, yani bütün ülkeyi kucaklayacak kadar yaygın; kesin ve ayrıntılı bir işbölümünü gerçekleştirebilecek kadar geniş ve çok yönlü; kendi çalışmasını her şart altında, bütün «ani dönemeçler» de ve her beklenmedik durumda düzenli olarak yürütebilecek kadar serinkanlı; bir yandan, düşman bütün kuvvetlerini tek bir noktada topladığında güçlü düşmana karşı açık savaşa girişmekten kaçınabilecek, öte yandan da, düşmanın acemiliğinden yararlanabilecek ve ona en beklemediği zamanda ve yerde saldırabilecek kadar esnek **bir örgütün iskeletini oluşturacaktır.»** /a.b.ç./ («Nereden başlamalı?» başlıklı makaleden)

Böyle bir gazete, emperyalizm, işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe üçlü ortaklığının gerçek niteliğiyle, ülke çapında halkımıza **teşhiri** için ve önümüzdeki devrimci görev bilincinin yığınlara aktarılması için bir **kürsü** oluşturacaktır.

Siyasî gazete parti kadroları içinde bir **okul** olacaktır. En yetenekli propagandacıları yetiştirecek ve aynı zamanda belirleyici bir önem taşıyan bir mücadele için, tam gerektiği anda ve en gereken sloganı atmasını bilen, o mücadelede önderliği ele geçirebilen en yetenekli örgütleyicileri ve en yetenekli önderleri ortaya çıkaracak, onları eğitecek, yetiştirecektir.

Gazete, yöreler ve bölgeler arasında, malzeme, deney ve kuvvet değişimini ya da aktarımını sağlayacaktır. Kentler arasında koordine bir çalışmayı sağlayacak, hareketin gücünü arttıracaktır.

Dağınık, orada burada yitik kalmış, dünyadan kopuk, kimden neyi öğreneceğini, nasıl tecrübe edineceğini ve hatta çalışma, eyleme geçme özlemini nasıl gerçekleştireceğini bilmeyen ve ezilen insanlara ışık tutacak, onları karamsarlıktan, pasiflikten, kurtaracaktır. Bu insanları ortak, hatta kamusal bir bilinçte birleştirecek; çokluğun gücünü yüreklerine aşılayarak ileri doğru yürüyüşlerinin güvencesi olacaktır.

Kentler, yöreler arası devrimci amaçlarla haberleşmeyi vazgeçilmez, savsanmaz bir kural haline getirecektir. Böylelikle her hangi bir yerde ajitasyon ve örgütlenmede sağlanan başarı en kısa zamanda öteki bölgelerin çalışmalarına da yansıyacaktır, onlara örnek olacaktır. Karşılıklı deneylerden yararlanma isteklerini arttıracaktır. Yurt sathındaki her kıpırdanma, her eylem, doğru içeriği ve yorumuyla tüm bölgelerde yankılanacaktır. Ve gerektiğinde bir yerden bir yere devrimci güç aktarımını kolaylaştıracaktır.

Ve, gazete, kendiliğinden gelme hareketleri dostların hatalarından, düşmanın tuzaklarından koruyarak yönetebilme yeteneğini kazandıracak geniş bir deney birikiminin aracı olacaktır, vb.

Sıradan kişiler için bir siyasî örgütün üyesi olmak başka şeydir, örgütün gazetesinin okuyucusu olmak başka şeydir. Gazetenin etki alanı parti üyeleri çerçevesini çok aşar. Herhangi nedenlerle partili olmayan ya da olamayan çevreler küçümsenmeyecek bir önem taşırlar. Partinin bu çevreler üzerindeki etkinliği de ancak gazete aracılığıyla düzenli bir biçim de sağlanabilir ve korunabilir.

Evet, bütün bunların gerçekleşmesi gerekir. Böyle bir gazeteyi yaratmak ve yurt sathına yaymak hepimizin görevidir. Gazetemize bu açılardan bakmalı ve onun önemini katiyen küçümsememeliyiz. O halde gazetemizi böyle bir gazete haline getirmek mutlaka zorunludur. Bu yalnız gazetenin yayınında çalışanların değil okurlarının da görevidir. Gazete hepimizindir. Onu okumalıyız, sürekli okuyucusu olmalıyız. Gazetemizi en geniş çevremize okutmak, en kusursuz biçimde, sürekli ve düzenli dağıtımını sağlamak, gazete içeriği üzerinde çevremizde tartışma açmak, seminerler düzenlemek, böylece gazete çevresinde bir çevre oluşturmak, buralardan edindiğimiz izlenimleri gatezemize aktarmak, bu çevreyi genişletmek, daha kalıcı örgütlenmelere geçmek, ayrıca, haber ve deney aktarımını en örnek biçimde sağlamak üzere gazeteye sürekli malzeme göndermek, bu işleri hiç tavsatmadan yürütmek devrimci bir görevdir.

Ve, böyle bir gazetenin yaşaması ve tüm yurt sathına yayılması gibi hayati bir konuda başlıca sorun olan mali sorunun çözümüne büyük bir sorumlulukla katkıda bulunmak, bunun için tüm olanakları seferber etmek devrimci militan bilincinin ölçütüdür. Bunu her an aklımızda tutalım.

Mobutu'yu Kurtarmaya Gidenler

İşte böylece, siyasi cinayetlerin, işkencelerin, keyfi ya da "yasallaşmış" katliamların kanına bulanmış Fas Kralı II. Hasan'ın rejimi "cinayet ortağı"nın yardımına koşmuştur. Fas birlikleri diz çökmüş olarak yaşamaktan bıkmış olan bir halka kıyarak, talan ederek Mobutu zalimini kaderinden kurtaracaktır. Kral Hasan sahradaki ulusal kurtuluş kuvvetleri karşısında ordusunun uğradığı bozgunu, Benin'e karşı giriştiği komplonun fiyaskoyla neticelenmesini, ülkedeki iktisadi ve sosyal çöküntüyü bu maceraya atılmakla gözlerden gizlemek istiyor. O ayrıca emperyalizme bağlılığını bu yoldan kanıtlama çabasındadır.

Ve böylece, ulusal toprağının beşte biri İsrail kuvvetlerinin işgali altında bulunan Enver Sedat' da, kendi deyişi ile "Bir sabah kalktığında Zaire' de olanların Sudan'da da olmasını görmemek için Mobuto'ya destek olmaya hazırlanıyor. Çünkü o, Amerikan ve Suudi dolarları karşılığında kendisini emperyalizme sattığından en kötü ihtimalleri bekliyebilir. Daha bundan bir kaç ay önce, Mısır halkı ayaklanarak, bir sabah penceresinin önünde "Dışarı çık Enver ve Cihane!." diye bağırarak halk ayaklanmasının ilk lokmasını ona tatdırmadı mı?

Ve böylece, sömürgecilerin Afrika halklarının başına geçirdiği devlet başkanları, Kinşasa diktatörününki kadar çürük temelleri olan Afrika rejimleri etekleri zil çalarak ülkelerinin hava alanlarından Zaire'ye silah ve yabancı birlikler taşınmasında yararlanılmasını istiyorlar ve Mobutu' nun kurtarılması için Paris'de. Brüksel'de, Pekin ve Vaşington'da "İmdat" çığlıkları atıyorlar. "Afrika tehdit altındadır" diyor kimileri, "Batı pasif kalıyor" diye yakınıyor kimileri. Hepsi "sert" eylem istiyor. Bu, kıta dayanışması mıdır? Hayır! Bu karşı - devrimci dayanışmadır, halk düşmanlarının dayanışmasıdır.

Ve böylece, Afrika Birliği Örgütünün Genel Sekreteri, Mobutu'nun uşağı Mbumua ve onun şu andaki efendisi Rangulam büyük gayretkeşlikle Zaire diktatörüne arka çıkıyor. Ve bunu yaparken örgütün üyelerinin görüşünü almaya gelerek bulmuyorlar. İkisi de halk düşmanı olarak sicil almış olan bu kimselerden başka ne beklenir ki.

Ve böylece Fransa, bir kez daha halkların Afrikasının karşı çıktığ bir serüvene, hem de yalan olan bahanelerle itiliyor. Öyle anlaşılıyor ki, ölümlere mal olmuş, Afrika'ya ve Asya'ya yıkıntılar ve mutsuzluklar getirmiş bir sömürgecilik deneyi bile, Afrika halklarının bağımsızlık ve egemen-

liğine karşı girişilen sayısız komploların başarısızlığa uğraması bile, üçüncü dünyanın kendisine verdiği büyük dersler bile ibret olmamış, bir işe yaramamış. Tarihi tahrif ederek, yabancı müdahalesi yalanını uydurarak, artık kimseyi inandırmayan eski klişeleri tekrarlıyarak Fransız hükümeti kimseyi kandıramaz: Afrika'nın kırlarında olsun, kentlerinde olsun Başkan Giscard d'Esteing' in bu girişimi eski sömürge siyasetine bir dönüş olarak yorumlanacaktır. Fransız Devlet Başkanının yeni Afrika politikasını örten yaldızın dökülmesini sağlayacaktır bu girişim. Bu politika özünde dün olduğu gibi bugün de Afrika halklarının en azılı düşmanlarıyla ittifaklara dayanmaktadır.

Ve böylece, Çin Halk Cumhuriyeti de oyunu, silahlarını ve... evet dolarlarını da Mobutu rejiminin emperyalist, yeni sömürgeci ve ırkçı savunucuları tarafına koymaz mı! Kaç kez söyledik gene söyleyelim: ordu dahil, bu halkın tümünün iradesine karşı olarak Çinli silahlar ve uzmanlar gelip karşı - devrimci kutsal ittifakı güçlendireceklerdir. Ve Çin bugün Afrika'nın tüm halklarına karşı öylesine soyut bir jeopolitik bir strateji geliştirmektedir ki bunu en azgın emperyalist bir ülke bile olumlu karşılar. Ve Çin Devriminin oluşturduğu parlak tablo, bugünkü Çin dış politikasınca tozlarla örtülmektedir. Ve emperyalist çıkarlarla Çin "diplomasisi"nin özdeşleşmesi sonunda Çin halkının kendisini çıkmazlara sürükleyecektir. Tersi "akıntıya karşı yüzmek" mi olur? Belki böylesi çok kez yararlıdır. Yeter ki, tarihin akıntılarıyla ters akıntılar birbirine karıştırılmasın.

Demek böylece bu kez, Zaire sorununun gerçekten uluslararsı bir niteliğe varmasına, biricik günahı çokuluslu şirketlerin kuklası olan bir adamın ulusal kaderine hükmetmesini kabul etmemek olan bir halkın hizaya getirilmesi işinin uluslararası emperyalizm ve onu Afrikalı ajanlarınca ele alınmasına tanık oluyoruz. Ancak bu en küçük ayrıntısına kadar planlanmış olan uluslararasılaştırmanın arkasında gerçekte ne yatar? Bunun hedeflerini tam ve doğru olarak saptamak önemlidir :

1. — Varlıklarını Fransız süngülerinin ya da işbirliği anlaşmalarının sağladığı güvenliğe borçlu bulunan Afrika devletleri Zaire'deki silahlı ayaklanmanın, bir desbotun yerine bir başkasını geçirmeyi amaçlayan sıradan bir darbe olmadığını anlar anlamaz harekete geçtiler. Gerçekten bu ayaklanma Zaire'nin düzenini değiştirmeyi yani mevcut düzenin parçası bulunduğu iktisadî, sosyal ve politik çıkarları tehlikeye atmayı amaçlayan gerçek bir halk hareketi idi. Böyle bir gelişmenin öteki devletlerin topraklarına da yayılması kaçınılmaz görünüyordu. Onun için her ne pahasına olursa olsun, ayaklanma bastırılmalıydı. Bunun üzerine Fransa'dan eski müdahaleci politikasına dönmesini istediler, öte yandan, Afrika' nın neresinde olursa olsun halk hareketlerinin hakkından gelebilecek olan bir "karşı - devrimci ittifak" oluşturdular.

2. — Afrika halkları için yol gösteren fener durumuna gelmiş bulunan Frelimo'nun ve MPLA' nın kazandığı büyük zaferler; Afrika'nın güney bölgelerinde ırkçı rejimlere karşı kurtuluş mücadelelerini destekleyen "ön hatta" beş ülke arasında ortak cephenin kurulması; Zimbabva Yurtsever Cephesinin gelişmesi; Afrika kıtasında esen özgürlük ve ulusal vekâr rüzgârına sosyalist ülkelerin sağladığı enternasyonalist destek; hemen her yerde devrimci güçlerin yükselişi; marksist - leninist rejimlerin kurulduğunun ilânı; Cezayir, Gine, Somali, Kongo, Madagaskar ve Benin halklarının yeni sömürgeci güçlerce yeniden boyunduruk altına alınması yolunda umutsuz girişimlere karşı kahramanca direnişi; Sovyetler Birliği ile Angola, Mozambik ve Somali'nin yaptığı işbirliği anlaşmaları bütün bunlar gerici ve Batı yanlısı rejimler için, ilerici rejimleri tecrit etmeyi ve böylelikle hastalığın geçmesini önlemeyi amaçlayan bir "güvenlik kemerinin" yaratılmasını haklı gösteren tehlike alarmı oldu.

3. — Zaire'de yabancı askerî birliklerin bulunması, Mobutu ve takımının hep hayalini kurduğu operasyonu gerçekleştirme olanağını sağlamaktadır. Operasyon Angola'nın "istikrarsızlaştırılması"dır, bu da Afrika'da saldırı planlarının başlıca hedeflerinden biridir. Kral Hasan, Mobutu'ya, "Mümkün olduğu kadar birbirimize yardım edeceğiz" demiştir. "Çünkü biz biliyoruz ki sınırlarımızda MPLA oldukça tehlikedesiniz... Biz de dolayısıyla tehlikedeyiz..." Demek ki Zari toprakları, Batının stratejik ve iktisadî istekleri önünde eğilmeyi reddeden Afrikalılara karşı müdahalelerin hareket noktası olan bir ileri karakol görevi yerine getirecektir. Kral Hasan giriştiği bu işte yalnız değildir. Güney Afrika ırkçıları, İsrail ve son olarak adamlarını Kinşasa'ya göndermiş bulunan faşist enternasyonal onunla birliktirler. Kral Hasan'a daha uygun bir dost çevresi düşünülemez!

Kuşkusuz vahim bir tehdit sözkonusudur burada. Herşeyden önce bu gibi manevraların ilgili halklar için nasıl bir kıyım ve zulm için ortam sağladığını biliriz. Bunlar başarıya ulaştığı takdirde sonucun halklar için nasıl bir politik - ekonomik ve sosyal anlamda mezarlık hareketsizliği ve sessizliği olduğu da bilinir. Onun için Afrika ulusunun tüm zinde kuvvetleri sahranın kuzeyinde olsun, güneyinde olsun seferber olmalıdırlar. Siyasî sorumluları tavır takınmaya zorlamalıdırlar. Takınmadıkları takdirde bunların maskelerini düşürmelidirler. Dayanışma istemlerin beyanı aşamasında bırakılmamalı, somut eylemlere yönelik militanca bir dayanışma olmalıdır ve Hasan'ların, Mobutu'ların ve öteki emperyalizm uşaklarının işledikleri cinayetler gerektiği gibi cezalandırılmalıdır.

Bu savaş, bizim halkımız gibi sömürülmekte olan halkların savaşıdır. Ve Hasan ile Mobutu tipinde zalimlerin üçüncü dünya sahnesinden silinip gitmesine kadar bu savaşı sürdüreceğiz. Kırk binlik ordusu olan, askerleri Batı tarafından silahlandırılan, giydirilen, eğitilen ve maaşları ödenen bir Mobutu "Beşbin İşgalci" (bu sayı Kinşasa'da resmen ilân edilmiştir) ye karşı savaşmak zorunda kalmıştır. Ve bu adam yabancı birliklere, bir hava köprüsüne ve yığınsal biçimde gönderilecek olan silahlara muhtaçtır. Bu gülünç durum yetmiyormuş gibi. Bu kişi, halkını ezebilmek için Batının ve Afrika'nın en azılı gerici güçleriyle ittifak kuruyor ve böylelikle Lumumba'nın katledilmesinden beri hazırlanmış olan bir senede imzasını atarak henüz sağ iken ölümünün ona sağlayacağı tarihsel boyutları şimdiden saptamış bulunuyor: kokuşan bir siyasî kadavra.

S. M.

(Afrique - Asie, sayı 133)

---

1 MAYIS

1 Mayıs, Türkiye'de olduğu gibi dünyanın pek çok ülkesinde kutlandı. Almanya'da bulunan İşçilerin kurmuş olduğu **Münih Türkiyeli Emekçiler Birliği,** Almanya'da bulunan yabancı işçiler ve Alman işçilerle birlikte 1 Mayıs'ı kutlamıştır. Aşağıda Türkiyeli işçilere yaptığı çağrıyı yayınlıyoruz.

EMEKÇİ KARDEŞİM

Her yıl olduğu gibi bu yılda 1 MAYIS EMEK BAYRAMI dünyanın heryerinde düzenlenen törenlerle kutlanacaktır. Türkiyeli işçiler de bu törenlere kitle halinde katılarak, çeşitli ülkelerden gelen emekçilerin yanında Türkiye işçi sınıfını temsil edeceklerdir.

Dünyanın bir çok sömürülen ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de hakim durumda olan patron sınıfları, işçilerin dayanışmasından ve birliğinden korktuklarından, 1 Mayıs'ın «bahar ve çiçek bayramı» olduğunu iddia etmektedirler. 1 Mayıs «bahar ve çiçek bayramı» değildir: **1 MAYIS BAYRAMI...** İŞÇİ SINIFININ VE DİĞER EMEKÇİLERİN DAYANIŞMA VE SAVAŞ GÜNÜDÜR.

Münih Türkiyeli Emekçiler Birliği 1 Mayıs günü sabah saat 9.00 da Senlingertor platz da toplanma ve mitinge birlikte yürüyerek gidiş eylemi yapacaktır. Saat 10 da Alman Sendikalar Birliğinin Marien platz da yapılacak olan mitinge ve gösteri yürüyüşüne topluca katılacağız. Ayrıca sat 13.30 da DACHAUER STR. İLE MİTTLERER RİNGİN kesiştiği köşede (1 numaralı tranvayla gidilir) kurulmuş olan büyük bir eğlence çadırında kapalı salon toplantısı düzenledik. Bu toplantıda çeşitli dillerde konuşmalar yapılacak, ve tiyatro ve müzik gösterileri sunulacaktır. Çocuklarınız için ayrıca bir bakım köşesi hazırlanmıştır. Bu miting ve toplantılara sende katıl. Diğer ülkelerin emekçileriyle dayanışma halinde olduğunu göster!

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ VE DİĞER EMEKÇİLERİN SOSYALİZM İÇİN MÜCADELESİ

KAHROLSUN FAŞİST YABANCI KANUNU

YAŞASIN BÜTÜN EMEKÇİLERİN ENTERNASYONAL DAYANIŞMASI

EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE ONUN İŞBİRLİKÇİLERİ

YAŞASIN BÜTÜN HALKLARIN DEVRİMCİ DAYANIŞMASI VE KARDEŞLİĞİ

YAŞASIN SOSYALİZM YOLUNDA TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE

YAŞASIN 1 MAYIS, EMEKÇİLERİN DAYANIŞMA VE SAVAŞ GÜNÜ.

1 MAYIS PROGRAMI

Sabah : 9.00 da Sendlingertorplatz'da toplanma ve mitinge birlikte gidiş.
10.00 da Marienplatz da Alman sendikalar birliğinin mitingine katılış ve sonunda yürüyüş.

Öğlenden sonra : 13.30 da Dachauer str ile Mittlerer Ring'in kesiştiği köşede (1 Numaralı tranvayla gidilir) kapalı salon toplantısı: Tiyatro, müzik, koro.

MÜNİH TÜRKİYELİ EMEKÇİLER BİRLİĞİ

İSTAV

İŞÇİ MEKTUBU

Bizler Birleşik Alman İlaç fabrikasında vermiş olduğumuz mücadelede işçi sınıfının birliğini savunan ve keskin devrimciliği kimseye kaptırmak istemeyen DİSK'in Genel Başkan vekili Petkim-İş sendikasının Genel Başkanı Mehmet Kılınç tarafından mağlup edildik.

Vermiş olduğumuz mücadeleyi ve devrimcilik adına yapılan pis oyunları kısaca anlatalım:

Birleşik Alman İlaç fabrikasında örgütlü olan ve başkanlığında bir polis emeklisinin bulunduğu İlaç-İş sendikasını vermiş olduğumuz mücadele ile, üç kişi kaybederek ele geçirdik. Bir aylık aradan sonra, olağanüstü kongreye giderek DİSK'e bağlı Petrol-Kimya-İş sendikasına katıldık. Bunu takip eden aylar içerisinde DİSK birleştirme komisyonunun raporu ile gene DİSK'e bağlı Petkim-İş ile Kimya-İş sendikasının birleşmeleri için bir karar çıktı. Bu karara göre, yasal üyesi altı bin olan Petrol-Kimya-İş yasal üyesi iki bin beşyüz olan Petkim-İş sendikasına kendini fesh ederek katılacaktı. Bu karar DİSK'in ilkelerini bir kenara bırakarak alınmış antidemokratik bir karardı. Buna rağmen birleşme DİSK yöneticilerinin isteği doğrutusunda oldu.

Yönetime gelen ve yürütme kurulunda çoğunluk olan Petkim-İş Sendikasının başkanı ve DİSK Genel Başkan Vekili Mehmet Kılınç ile birlikte fabrikamızda toplu sözleşmeye oturduk. Bizden altı ay önce imzalanmış Roche ve Pfaizer sözleşmelerinden daha kötü olan bir sözleşme imzaladık. Sözleşme müzakerelerinde sendikacılarımız kelime oyunlarını, iş verene yerine bu konularda acemi olan bizlere yaptı.

Bu durum işçiler arasında DİSK'e karşı bir tepki yarattı, ve DİSK'e geçme önerilerinde bulunan ve bunu sağlamış olan bizlere sert eleştirilerde bulunuldu. İşçi arkadaşlarımız bunda haklı idiler. Çünkü arkadaşlarımız politik başarıdan ziyade ekonomik bir takım kazançlar bekliyordu. Bizler 550 kişilik iş yerinde DİSK aleyhinde söylenenleri durdurduğumuz gibi birlik ve beraberliği tekrar sağladık. Fakat sendika yönetimi bununla kalmıyor. Tüm işyerlerinde CHP'li temsilciler arıyor. CHP'nin solunda olan temsilcileri görevden atıyor yerlerine seçim yapmadan kendi istediği bilinç düzeyinde olan kimseleri getiriyor. Bu yeni temsilciler bir çok fabrikada tepkiyle karşılandı ve Gripin, Roche, Pfizer, Birleşik Alman ilaç fabrikalarında imza toplandı, DİSK'e başvuruldu. Fakat yöneticilerden olumlu cevap alınmadı.

Bunu takip eden günlerde DİSK birleştirme komisyonunun önerisine uymayan Mehmet Kılınç ekibi Petkim-İş olarak başlık atıp sendikanın gazetesini dağıtmak istedi. İstanbul içerisindeki tüm fabrikalarda işçiler tarafından alınmayan gazeteyi biz de almadık. Buna öfkelenen Mehmet Kılınç, temsilciliği alınan iş yerlerinin aktif elemanlarını iş yerlerinden attırmaya başladı. İlk başta da Birleşik Rlman İlaç fabrikasında 13. cü maddeye göre Hüseyin Kayar, Süleyman Çupan, Nail Yıldız, Ersin Damcı'nın iş akitleri feshedildi. Buna karşı sendika ve DİSK'e yapılan müracatlar neticesiz kaldı. Ve ne hazindir ki, DİSK bünyesine girebilmek için mücadele etmiş 550 üyesi olan İlaç-İş Sendikasını ele geçiren sendikanın da yürütme kurulu üyeleri olan bizler DİSK"e geçtikten sonra DİSK'in içine sızmış bazı hainler tarafından dışarı atıldık. Ve şimdi 550 kişilik işyeri DİSK'ten kopup işyeri sendikasının kucağına düşmek üzeredir.

Bunun sorumlularından işçi sınıfımız er geç hesap soracaktır.

Birleşik Alman İlaç Fabrikasından atılan

S.Ç.